

Maria Cinta Amigó i Font

Al 1909 va néixer una mestra, una dona amb vocació a prova de reptes i dificultats. Uns anys d'aprenentatge amb penúries econòmiques i a les beceroles d'una educació moderna.

Primer a l'escola de l'Ateneu i més tard a l'escola parroquial Núria. El seu mestratge es va enriquir amb el pas del temps, va optar per un mètode en aquell temps innovador com va ser el mètode Montessori, estem parlant dels anys 30 i 40 del segle passat.

La seva vida va ésser una entrega total a la docència acompanyada d'una profunda fe cristiana. Als 81 anys, per manca de salut, va deixar d'ensenyar, i als 96 va morir. Un dels seus consells era: aprendre a ser lliures, a pensar, a organitzar-se, a treballar en equip...

Tot seguit llegiré l'escrit que vaig dedicar-li amb motiu dels seus 90 anys i publicat a *La Vall de Verç*:

«Mestra d'infants, mestra de nens i nenes que varen iniciar-se a funcionar amb el mètode Montessori de la seva mà, de nens i nenes, fills i néts dels primers, posant i treien gomets, unitats i grups, agrupant lletres per fer paraules seguint el seu llapis.

Així anys i anys, cares, noms, veus, rialles, plors, alegries, enrabiades, però per sobre de tot, la vocació a la feina, la vida d'educadora com a prioritat.

Per tot això i acceptant en benevolència els moments de desacord en què la meva inquietud per descobrir-ho tot em va portar al "despatx" vull donar-te les gràcies.

Per totes les vegades que vas aguantar i corregir les meves sortides de to.

Per la fe i confiança en la capacitat interpretativa d'una nena.

Per les flors de les taules.

Per les tardes de diumenge ballant sardanes.

Per obrir-me la porta de la curiositat per la Història.

Per ensenyar-me a llegir poesia i comprendre-la.

Per esperonar l'interès per l'estètica i l'harmonia.

Per acceptar la meva negació davant les matemàtiques.

Per ensenyar-me a llegir i escriure en català.

Per estar atenta i vigilar les meves hores baixes.

Per la seva visió aguda (de vegades no entesa) del nostre comportament.

Per saber treure la broxa i polir la fusta.

Perquè no la vaig veure mai pegar amb el regle.

Per suavitzar la rigidesa dels complements religiosos amb estampes precioses.

Per deixar escoltar i narrar contes a les classes de labor.

Pels llibres meravellosos que ens llegies.

Per atiar la nostra capacitat de participació.

La nostra educació forma par del nostre equipatge i a mesura que ens fem grans tenim la possibilitat d'analitzar-la, valorar-la, o criticar-la. Aprofito aquestes línies per donar-te les gràcies en rebre de tu.